

nens, i Hærens og Underofficererkorpsets Interesse, at jeg ønsker det indgivne Andragende bevilget, og Andragendet er for mig et smukt Bevis paa, hvor magtpaaliggende det er selve Underofficerkorpsket at faae undersøgt, om det virkelig er Tilfældet, som det ærede Medlem har sagt, at der findes Individuer i Underklasserne, som ere saa raar og uæverdige, som han har ment. Er der Saadanne, er der vist Ingen, der mere end selve Underofficerkorpsket ønsker, at disse maa blive straffede og fjernede fra Hæren; men de andre brave og hæderlige Mænd fortjene vel at blive behandledes her i Salen og udenfor Salen som Mænd af Værd og ikke som en Flok, man kan have Lov til ultraffet at slaa ind paa i den Hensigt at ramme en Enkelt med sin Kanebidst.

Seg, stemmer imidlertid for Andragendet, og saa af en anden Grund, nemlig af Hensyn til det Things Værdighed, hvoraf jeg har den Værd at være Medlem. Naar en Privatmand offentlig bliver groveligt fornærmet af en Anden, vil han jo i Reglen søge Fornærmeren afstraffet eller Fornærmelsen tilbageladt eller mortificeret. Der gives efter min Opfattelse kun to Undtagelser fra denne Regel. Det ene Undtagelsestilfælde er, at Fornærmeren staar saa høit, at der ikke kan reises noget Ansvar mod Bedømmede, fordi det maa erkendes at være i det Almenes Interesse, at en saadan Høitaaendes Autoritet ikke svækkes, selv om det sker paa Beskæftning af Enkeltmand. Det andet Undtagelsestilfælde er, at den Fornærmede betragter Fornærmeren som staaende saa lavt, at han ikke vil lade sig fornærme af ham, at han ikke vil strække Fingrene ud efter ham, fordi han frygter for at blive smudsig ved den blotte Berøring. Dette Thing har ikke en privilegeret Stilling, til at staa saa høit, at Medlemmerne ere selvstændig ansvarlige med Hensyn til deres Ytringer, at Medlemmerne have fri Ret til ultraffet at udtale hvilke som helst Beskyldninger til Hæder og Værd. Ivertimod. Ærede Medlemmer her i Thinget have kun en betinget Ansvarsfrihed; de kunne drages til Ansvar med dette Things Samtykke, og Negtelsen eller Meddelelsen af dette Samtykke kan fornødigvis kun tænkes i Forbindelse med en Bedømmelse fra Things Side af de to Omstændigheder, den ene, om den Paagældende, der har draget de personlige Forhold ind i Debatten, formelt har behandlet disse med den Skjønsonhed og Takt, som man jo altid maa ønske i offentlige, parlamentariske Forhandlinger, og den anden, om der i den Sags Natur, som har foreligget til Behandling, har været en bydende Nødvendighed for den Paagældende til at drage de personlige Forhold ind i Debatten. Seg skal selvfølgelig ikke udtale Nogetsomhelst med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den fornødne Skjønsonhed og Takt har været anvendt den paagældende Dag — det er selvfølgelig ikke

min Sag, men kun den ærede Formands Sag at udtale sig derover her i Thinget — jeg er derimod berettiget til at have en Mening og til at udtale min Mening om, hvorvidt der har foreligget nogen bydende Nødvendighed for det ærede Medlem fra Faxe (D. Christensen) til under Interpellationen den 11te Juni at fortsætte denne paa den Maade, han gjorde. Seg skjønner ikke — dersom jeg maa bruge et moderne Udtryk fra dette Mars Debat, — at det vilde have været det allerringeste Tab, om der havde været et Punktum, et stort Punktum, efter den Replik, som det ærede Medlem fra Ribe (Buss) gav. Da den høitærede Krigsminister havde besvaret hans Interpellation, tror jeg ikke, at der havde været tabt Nogetsomhelst for den paabegyndte Sags Behandling, om der havde været sat et Punktum inden hele det Foredrag, der fremkom fra det ærede Medlem fra Faxe (D. Christensen), og at dette aldeles ikke havde fundet Sted; nogen Nødvendighed for dette Foredrag og for den Form, hvori det blev holdt, skjønner jeg ikke at have været tilstede. Derfor agter jeg at stemme for, at Tilladelsen til Sagsanlæg gives, og jeg stemmer — foruden af den militære Grund, som jeg først tillod mig at nævne, derfor, fordi jeg frygter, at, ved at negte Tilladelsen vil det almindelige Dømmeme om Folkethingets Stilling til personlige Forholds Behandling kunne blive forandret. Det har hidtil været slaaet fast i den almindelige Bevidsthed, at Folkethinget efter Grundloven har en Ret til, at dets Medlemmer ansvarligt kunne drage personlige Forhold ind i Debatten, naar de formelt behandles med Skjønsonhed og Takt, og naar den Sag, som foreligger til Behandling, med Nødvendighed, med bydende Nødvendighed medfører, at Saadant sker. Denne Stilling vil imidlertid, naar Samtykket til det her foreliggende Andragende negtes, let blive forandret derhen, at man vil tro, enten at Folkethinget fremtidig ønsker at stille sig saa høit, at dets Medlemmer dækkede og feigt kunne udslynge hvilke som helst Fornærmelser mod hvilke som helst Personer, eller at Folkethinget er sunket saa dybt, at ingen Mand af Værd mere skal bryde sig det Mindste om de Fornærmelser, der udslynkes fra dets Medlemmers Side. Seg vilde beklage, om noget af disse to Alternativer skulde gaa over i den almindelige Opfattelse. Det vilde efter min Mening staae vor hele Udvilling, og jeg anser det derfor for at være ogsaa i Folkethingets velforstaaede Interesse, at den Tilladelse, som man her har andraget om, bliver givet. Seg agter altsaa at stemme for den. Seg havde ligesom det ærede Medlem for Skanderborg (Bajer) ventet at høre en Udtalelse fra det ærede Medlem for Faxe (D. Christensen), hvori han ligesaa varmt og indtrængende som jeg anbefalede, at vedkommende Tilladelse maatte blive givet; thi jeg forudsætter, at dersom det jærlig var i noget Medlems Interesse, maatte det være i hans.